

Faldilles de recanvi

Albert Arribas

DOLORS.

El gran mal de la tardor és que ningú ens ha previngut contra els mals de la tardor. La primavera, aquesta estació tan terrible, ha estat prou ben descrita, no cal saber gaire de món per conèixer-li els mals. No són el mateix els mals coneguts de la primavera, que els mals desconeguts de la tardor.

Tothom sap que la primavera la sang altera, tothom sap que a l'abril aigües mil, que pel maig cada dia un raig, que març marçot mata tothora tothom qui pot. De la primavera n'estem previnguts, almenys, de la tardor no. És una estació traïdora. Ens sembla previsible, amable, fins i tot escaient, però juga amb nosaltres. Ens enganya, ens diu que ens farà sol i ens plou, ens diu que ens plourà i ens fa sol, ens promet calor i ens pelem de fred.

I en canvi, mai ningú en aquest món, no ha alçat prou la veu contra els mals d'aquesta estació. Almenys no ho ha fet prou, no n'ha dit la gran veritat.

Tot plegat és culpa de l'hivern, no et sembla?

ROSA.

Absolutament. De l'hivern. Sí, sí.

DOLORS.

Si després de la tardor tinguéssim l'estiu, tindríem mil prevencions, com contra la primavera.

Potser sí que agafaré dos jerseis, de llana gruixuda, pel fred. I quatre bruses, de seda, per la calor. A la primavera no tenim aquest dilema, altres maldecaps tenim, però ja descrits. Ningú no ens ha dit mai què ens hem d'endur a la maleta per la tardor. Ningú no ha sabut mai què endur-se, per la tardor, i en canvi no hi ha hagut mai cap avís d'alerta, cap mena de prevenció.

No m'enduré bufanda.

ROSA.

Potser valdria la pena portar-ne per si de cas, potser refresca i li cal bufanda.

DOLORS.

Agafaré l'abric negre, m'he d'arriscar, és millor passar calor que no pas fred, el vermell l'he deixat a la maleta d'estiu.

Potser sí que refresca i necessito la bufanda, però no tinc tant espai a la maleta. És una maleta d'hivern petita, hi han de cabre els dos jerséis i les quatre bruses, i ha força espai però són moltes coses. Les faldilles de recanvi, els mitjons de recanvi, uns de gruixuts i uns de fins, la roba interior de recanvi, les sabates, no es pot anar sense calçat de recanvi. Si em deixo res m'ho portareu.

Agafaré dues bufandes i uns guants. No vull tenir fred a les mans, ni al cos. Si no porto bufanda podria agafar fred al cos, no em quedaré tot el dia allà tancada. Uns guants i dues bufandes, dues per si una es mulla, la llana xucla la humitat amb molta facilitat, i pot ploure en qualsevol moment, a la tardor.

De qui ha estat aquesta idea de les dues maletes? Quatre en necessitaria, les hauria de tenir totes a la meva habitació. No vull que me les guardi gent desconeguda que només espera que em mori. Necessitaré coses de totes les maletes, quan faci calor durant la tardor no puc dur l'abric negre d'hivern, i si fa fred a la primavera, no puc dur el vermell, tindrè fred.

M'he de limitar, si em deixo res ja m'ho portareu. Una maleta d'hivern és l'única solució per limitar-me. I una d'estiu. Tu m'has dit que pot fer fred, i tenies raó. Jo també ho crec que pot fer fred, no l'he agafada perquè tu m'ho hagis dit. Bufanda i guants. No em tornis a dir què hauria d'agafar, no ho suporto. Farà fred i també farà calor.

Tot és culpa dels esprais caça-mata-mosques. Els caça-mata-mosques en esprai han trastocat el temps, i evidentment ens han embogit a nosaltres, amb aquesta tardor trastocada. És clar que a l'estiu van molt bé, els caça-mata-mosques, però després ens capgiren la tardor. Aquesta estació ja de per si perversa se'ns acaba de podrir per culpa dels caça-mata-mosques, però és clar no podem deixar de fer servir esprais caça-mata-mosques, tampoc a la tardor. No és normal que a la tardor haguem d'endur-nos l'esprai caça-mata-mosques a la maleta. M'he de limitar, he de comprar el caça-mata-mosques més concentrat, perquè ocupi el mínim espai a la maleta. Esprai caça-mata-mosques superconcentrat. També és més car, força més car, de fet és molt més car, és caríssim l'esprai caça-mata-mosques superconcentrat, però m'he de limitar i l'he de comprar així, és petita la maleta.

Tot és culpa dels industrials, dels fabricants d'esprais caça-mata-mosques, que ens venen el tub més petit més car, que ens venen el tub més gran més barat. Tota la bogeria del món és culpa dels industrials fabricants de caça-mata-

mosques en esprai. Embogeixen el món, i després ho xuclen tot. Ja no hi ha res al món que no hagi estat xuclat per ells, no només pels fabricants de caçamata-mosques en esprai, aquests només han fet embogir el món. El que en queda, ho han xuclat els altres, els que no han fet embogir el món, els que no ens han trastocat la tardor.

El teu avi sempre deia si mai deixo de xuclar fot-me un tret, degolla'm, apunyala'm, assassina'm. Era un gran industrial, el teu avi, però és clar, un dia va deixar de xuclar. No som jerseis de llana que encara que es facin vells mai no deixen de xuclar. No, no som jerseis de llana em deia el teu avi. Sabia que s'havia fet vell, i encara es justificava. Em mirava fixament, i em llançava les seves excuses, posant-me la mà al braç. Jo tancava els ulls fins que ell deia que no, no som jerseis de llana.

Hauria estat de mal gust, degollar-lo. Un verí, veus, podia tenir el seu què, però la sang no, la sang embruta i cansa. L'últim xarrup del teu avi, una sopa de caçamata-mosques d'esprai. Podia tenir el seu què.

Però va ennuegar-se'm amb un galet. Era força vulgar, el teu avi. Un galet de la sopa. No em va fer gens de gràcia, t'ho asseguro, quan m'ho va demanar. M'irritava que em digués què havia de fer. Mai no l'hi he perdonat, que se m'ennuegués amb un galet, m'ho va fer a propòsit. Em va dir que el matés, i després no em va deixar matar-lo.

Avui fa calor, però demà pot fer fred, així de sobte, sense avís previ. Hauria de tenir quatre maletes, una per cada estació, a mà, no se sap mai què necessitaré a cada moment.

La teva mare em va dir un dia que quan arribes a vella mates el teu marit, és llei de vida. A tu també t'ho ha dit? T'hi cases, el cuides i el mates.

El teu avi feia una olor espantosa, encara em marejo quan topo amb algú que usa aquella colònia. Si l'hagués volgut matar a l'estiu m'hauria anat tot bé, a l'estiu els assassinats són sempre perfectes. Però se'm va morir tot sol, amb el seu galet, a la tardor. Quan arriba l'hora de matar el teu marit, se t'ennuega amb un galet de la sopa. Sense aquell galet, ara no estaries aquí ajudant-me a fer-me la maleta. A la tardor, ja ho veus, vau abandonar el gos a l'estiu i ara l'àvia a la tardor.

Fes-te la maleta, no cal que agafis gaires coses. No, no cal que agafi gaires coses, però com vols que sàpiga què he d'agafar, com vols que no agafi gaires coses si no sé què hi he de portar, a la maleta d'hivern. Si l'abric negre ja m'ocupa mitja maleta.

ROSA.

No vol agafar res més?

DOLORS.

Tanca-la, tanca-la la teva ridícula maleta d'hivern, es fa tard i s'ha de tancar la maleta. Dues bufandes, els guants, els jerseis, les bruses. I el caça-mosques. És necessari que ho agafi, tot això, encara que sigui una maleta petita.

Si em deixo res ja m'ho portareu, oi?